

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13, 34)

Nr. 25(352)
Anul IX
5 August 2018

ANUL 2018
CENTENARIUL
MĂRII UNIRI

VIATA CREȘTINĂ

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

DUMINICA A 10-A DUPĂ RUSALII

Pe măsură ce omul se străduiește să lupte cu patimile sale și să se cațere pe scara virtuților spre Înviere, se întetesc și ispitele. Poate de aceea ni se accentuează, astăzi, un caz deosebit de posesiune satanică și mijloacele de a o birui. Îl relatează toți trei evangheliști sinoptici: Matei, Marcu și Luca.

Coborând Iisus cu cei trei apostoli de pe muntele Taborului, unde avuse loc *Schimbarea la Față*, a văzut popor mult adunat în jurul ucenicilor iar un om s-a apropiat și a zis: «Învățătorule, vindecă-mi copilul că îl stăpânește un duh surd și mut, și-l aruncă în foc și-n apă, îl zdrobește și-l chinuiește. Dacă poți, ajută-mă! Am rugat pe ucenicii Tăi dar n-au putut să izgonească duhul cel rău.»

– „O neam necredincios, până când voi fi cu voi, până când vă voi răbda pe voi? Aduceți-l la Mine”.

Văzându-l pe Iisus duhul a zguduit cu putere pe copil iar tatăl și-a întetit și el rugăciunea.

– „De poți ceva, ajută-ne, ai milă de noi”.

– „De poți crede, toate sunt cu putință celui ce crede”.

– „Cred, Doamne, ajută necredinței mele”.

Tatăl n-a avut credința sutașului roman, a lui Iair, a cananeencei. El a avut în schimb

smerenia de a recunoaște neputința sa și a avut puterea de a cere cu tărie ajutorul lui Dumnezeu. Iisus a vindecat copilul, iar la

întrebarea ucenicilor de ce n-au putut ei să-l vindece le-a spus: „acest neam de demoni cu nimic nu poate ieși, decât numai cu rugăciune și post”. [...]

Satana reușește, în general, prin ispită să se infiltreze în toți oamenii. Nimeni nu este fără de păcat. În fiecare dintre noi, mai accentuat sau mai puțin accentuat, putem recunoaște puțină diavolie. Un om mândru care judecă toate prin sine, unul care se mânia gata să lovească, un om care minte vrând să reușească prin minciună, altul stăpânit de lăcomie, de zgârcenie, de desfrânare, toți de fapt, sunt stăpâniți de satana. Uneori lângă sufletul curat, duhul rău stă de strajă, unde este mai mult avânt pentru Dumnezeu, acolo vrea să se infiltreze. Aceasta este acțiunea lui de satană, ca mijloc, ca unealtă împotriva lui Dumnezeu. Iisus ne arată prin evanghelia de astăzi că împotriva lui putem lupta prin două mijloace puternice: postul și rugăciunea. Este totodată un avertisment pentru verificarea și întărirea noastră; ne despart doar trei săptămâni până la Înviere.

(Preot Boris Răduleanu,

Semnificația Duminicilor din Postul Mare, vol. II, Editura Bonifaciu, București, 1996)

Duminică, 26 august

Sfântul
Gheorghe
Pelerinul

Pelerinaj în parohia Poienița

Născut în anul 1846, Sfântul Gheorghe Pelerinul a fost ardelean (Șugag, azi în județul Alba), dar a călătorit prin foarte multe locuri din țară, stabilindu-se în final în Moldova, la Piatra

Neamț. Moșul Gheorghe a cultivat din tinerețe rugăciunea, ajungând să rostească și câte o Psaltire pe zi. A fost căsătorit vreme de 14 ani, și a avut cinci copii. După ce a plecat, cu încuviințarea soției, alegând o viață de pere-

grin, Gheorghe nu a intrat în monahism – fapt prorocit de un pustnic din Țara Sfântă, ci a trăit singur, dar în lume. A fost canonizat la 18 martie 2018, ziua de prăznuire fiind 17 august.

Bărbatul învață să iubească. Femeia, să asculte

Căderea Evei a fost marcată de *neascultare* (în urma unor „calcul” după mintea proprie), iar cea a lui Adam de *neiubire* (sau de „scoatere de la inimă”, de neasumare). Așa cum fiecare viciu se corectează cultivând virtutea opusă, tot așa cei doi, bărbatul și femeia, au de lucru mai ales la ceea ce constituie în ei – să o numim așa – „slăbiciunea originară”: femeia este, prin urmare, chemată să cultive ascultarea, bărbatul, să învețe să iubească.

©doxologia.ro

La slujba Cununii, se citește din **Epistola către efeseni** a Sfântului Apostol Pavel (capitolul 5, versetele 22-33). Rareori veți vedea pe mire tresărind, când aude îndemnul: „**Băraților, iubiți pe femeile voastre, după cum și Hristos a iubit Biserica, și S-a dat pe Sine pentru ea**” (v. 25); „**bărații sunt datori să-și iubească femeile ca pe înseși trupurile lor**” (v. 28); „**fiecare așa să-și iubească femeia ca pe sine însuși**” (v. 33). Dar adesea poți vedea un soi de satisfacție în zâmbetul mirelui și disconfort sau chiar dezaprobare pe chipul miresei, când se spune: „**Femeile să se supună băraților lor ca Domnului, pentru că bărbatul este cap femeii, precum și Hristos este cap Bisericii, trupul Său, al cărui mântuitor și este. Ci precum Biserica se supune lui Hristos, așa și femeile băraților lor, întru totul. (...) Femeia să se teamă de bărbat**” (v. 22-24 și 33). Semn că nici unul, nici altul nu au aflat care este tâlcul acestor cuvinte și, prin urmare, nu știu ce lucrare sunt chemați să-și asume prin Taina Nunții.

Mai întâi, o precizare de ordin general. Oricine dorește să fie mădular viu în Biserică, în **Trupul lui Hristos** (cf. I Corinteni 12, 27), se angajează într-o lucrare specifică. Spre exemplu, nu se intră în mănăstire pentru a scăpa de griji ori pentru a munci în folosul unei comunități; nici măcar pentru a participa la slujbe mai des decât o fac cei din lume. Monahul dorește să dobândească pe

Dumnezeu prin dăruire totală, iar pentru asta caută rugăciunea neîncetată, se înfrânează mereu și cultivă ascultarea desăvârșită (țaierea vocii). Acestea sunt lucrările lui specifice, care nasc dragostea pentru Dumnezeu și pentru întreaga lume. Lucrarea celui căsătorit este să dobândească pe **Dumnezeu** - Care „**este iubire**” (I Ioan 4, 8) - prin raportarea la celălalt. Dar cum înveți să iubești în căsnicie, adică să lucrezi la permanenta apropiere de Dumnezeu?

Atunci când trupul are o boală, mergem la un medic de specialitate, ales în funcție de acea parte din corpul nostru care prezintă anumite simptome. Așa și în cele spirituale. Deși prin Adam și Eva întreaga fire omească a cunoscut o aceeași cădere (corupere), cei doi căzând într-un mod de existență predominant biologic, cu multe neputințe și vulnerabilități, totuși există și un mod specific prin care cei doi au căzut din relația lor cu Dumnezeu. Mai întâi, **Eva a ales să nu asculte de porunca divină, ci de vocea ispititoare a șarpelui - cel numit și „tatăl minciunii”** (Ioan 8, 44). A dat și lui Adam să guste din rodul pomului oprit, dintr-un soi de dragoste față de bărbatul său: „**femeia, socotind că rodul pomului este bun de mâncat și plăcut ochilor la vedere și vrednic de dorit, pentru că dă știință, a luat din el și a mâncat și a dat bărbatului său și a mâncat și el**” (Facerea 3, 6). Eva nu și-a asumat că a fost cea care a inițiat această neascultare față

de Dumnezeu, ci a dat vina pe cel ce „**a amăgit-o**” (Facerea 3, 13). Bărbatul, deși și el s-a făcut neascultător primind „oferta” Evei, a greșit în special cu neiubirea. Atunci când a fost creată femeia și i-a fost încredințată de Dumnezeu, Adam și-a asumat-o și a recunoscut-o ca fiind parte din ființa sa: „**lată, aceasta-i os din oasele mele și carne din carnea mea**” (Facerea 2, 23). După cădere, el s-a lepădat rapid de Eva, tratând-o ca pe un străin: „**Femeia care mi-ai dat-o să fie cu mine, aceea mi-a dat din pom și am mâncat**” (Facerea 3, 12).

Așadar, căderea Evei a fost marcată de neascultare (în urma unor „calcul” după mintea proprie), iar cea a lui Adam de neiubire (sau de „scoatere de la inimă”, de neasumare). Așa cum fiecare viciu se corectează cultivând virtutea opusă, tot așa cei doi, bărbatul și femeia, au de lucru mai ales la ceea ce constituie în ei - să o numim așa – „slăbiciunea originară”: femeia este, prin urmare, chemată să cultive ascultarea, bărbatul, să învețe să iubească. Evident, ambii sunt datori unul altuia cu dragoste și chiar cu ascultare, dar fiecare, în particular, e nevoie să insiste mai ales asupra unui aspect anume.

Învățătura Sfântului Apostol Pavel este, din păcate, adesea înțeleasă în mod greșit. În virtutea lecturii **Apostolului** de la Cununie, soțul ajunge să pretindă ascultare de la soția sa, iar soția să pretindă (tot mai multă) dragoste de la soțul său. Or, aici nu este vorba despre ceea ce au de pretins sau de așteptat unul de la celălalt, ci despre ceea ce au de lucrat fiecare în relația cu celălalt. Diferența este uriașă! Iar dacă își asumă fiecare lucrarea specifică, aceasta atrage mult har nu doar la nivel personal, ci și la nivelul relației, care se se preschimbă în chip uimitor.

Femeia are datoria de a lucra ascultarea și dacă soțul ei este mai puțin priceput, mai puțin inteligent decât ea. Sau dacă este necredincios ori mai puțin înaintat duhovnicește. Maica Domnului a primit Vestea cea Bună direct de la Arhanghelul Gavriil. Dar, ulterior, îngerul Domnului a dat poruncă Drepțului Iosif să ducă și apoi să aducă din Egipt pe Prunc și pe „**mama Lui**” (cf. Matei 2, 13 și 19). Chiar dacă Fecioara Maria era cu mult mai sporită în sfințenie și în har, nu ea, ci bărbatul cu care era logodită a primit porunca dumnezeiască, iar dânsa a făcut ascultare. Singura limită a ascultării femeii de bărbat, ca și în cazul ascultării de duhovnic sau de mai marii Bisericii, este păcatul sau erezia. La fel și bărbatul, el are de lucrat la dobândirea unei iubiri critice pentru soția sa, indiferent de (ne)meritele sau de (ne)frumusețea acesteia.

Cele două tipuri de lucrări specifice aduc în chip minunat pe Dumnezeu în viața celor doi soți. Mai repede decât prin orice alte mijloace.

Pr. Constantin Sturzu
Sursa: doxologia.ro